

COL-LOQUI

Sr. Dídac Ramírez: La intervenció ha estat molt bé, però no m'ha resolt el problema. Al final on em quedo? L'entremig només pot ser un ideal, en la quotidianitat no hi ha gaire espai per l'entremig. Per altra part, vostè mateix ha apuntat el fonament d'aquesta dualitat entre convenció i naturalesa, entre cultura i raó. Podria especificar-lo amb una mica més de detall?

Sr. Xavier Ibáñez: El fonament de les produccions humanes, en especial de la ciència, parteix de la vida de cada dia, de la seva ambigüitat, en la seva ambivalència, en la seva indefinició: això és el que els grecs anomenen la *doxa*. És el lloc d'on sorgeix també la ciència exacta. Per tant, quan jo afirmo l'entremig no estic dient res en contra de la ciència, només estic establint les condicions en què la ciència mateixa és possible. Quines són aquestes condicions? Aquelles en què la ciència reconeix els seus propis límits i no pretén conèixer el que no pot conèixer de cap manera.

Sr. Josep Monserrat: Insistint en un aspecte del mateix. Caldrà anar amb cura, si és que he entès bé la seva intervenció, en no entendre la història, l'esforç de persistència en la memòria dels esdeveniments particulars d'una pluralitat, com a Història en singular, car aleshores assumiria un paper no d'*entremig* sinó de *mitjancer* entre l'home i la Humanitat, o el Progrés, o la Nació, o el que sigui.